

Ook zegt de Heer Mioulet dat Z.E. wel de vertaling op zich wilde nemen mits dat Z.E.'s naam er niet in vermeld wordt omdat het geschrijf strijdig is met zijn denkbeelden. Dit nu is een zonderlinge voorwaarde, want nemen wij nu eens aan dat de vertaling niet goed was dan immers zou ik daarvoor staan want corrigeren kan en mag ik niet...⁹⁾).

Het Franse boek verschijnt tenslotte in het geheel niet.

Ook in de 'Reis naar Londen' houdt hij in een gesprek met een Engelsman op de boot een vurig pleidooi voor het spreken van vreemde talen en vermeldt daarbij hoe gemakkelijk het is deze in Nederland te leren en voorts dat, 'behalve de gunstige ligging der Nederlanden, welke ons dagelijks in aanraking met vreemdelingen brengt, wij op onze kantoren een algemeen gebruik ingevoerd hebben, namelijk: om genoegzaam met iedere Natie in hare landtaal te corresponderen en handelszaken te verrigten, zoodat onze kantoren, voor jongelingen, welke voor den handelstand bestemd zijn, niet alleen als uitmuntende leerscholen om den handel, maar ook om vreemde talen te leeren, beschouwd kunnen worden'¹⁰⁾).

Niets nieuws onder de 'Rotterdamse' zon!

Met Dr De Jager heeft hij enkele jaren daarvoor in 1832 een gesprek en voert hij een correspondentie¹¹⁾ betreffende de opvoeding van zijn zoon Willem Alexander, op dat moment 14 jaar oud. De Jager is op 1 maart 1832 hoofd ener school geworden en Willem Alexander zal daar geplaatst worden in de verwachting er in het Frans te worden onderwezen; wanneer even later blijkt dat bij De Jager 'de voorname instructie' het Hollands en niet het Frans betreft gaat de afspraak niet door. Overigens sans rancune behalve dat De Jager schrijft het te betreuren dat hij niet iets eerder van dit besluit op de hoogte is gesteld 'daar ik mij alsdan enige uitgaven ter aankoping van een bed enz. had kunnen besparen'¹²⁾).

De Jager, 28 jaar jonger dan Van Houten, maar door hem in de correspondentie met 'Mijnheer vriend' aangeschreven recenseert enkele zijner boeken maar spaart hem tevens zijn kritiek niet. 'Eene algemeene aanmerking, die mij op het hart ligt, mag ik echter niet terughouden', zo schrijft hij op 3 juli 1834, 'Het komt mij namelijk voor, dat Uedele met dergelijke arbeid te veel haast maakt. Gaauw en goed kunnen niet zamengaan, zegt het spreekwoord en dit moet vooral toegepast worden op het schrijven voor het publiek. Wat thans in het licht treedt dient alleszins in orde te zijn; het is niet genoeg dat de Schrijver toont zijn onderwerp meester te zijn; er moet ook orde en naauwkeurigheid in de voorstelling zijn; taal en stijl